

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědně činy;
Džěni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

✻ Sserbske njedželske lopjeno. ✻

Wudawa so kóždy šobotu w Esmlerjez knihcizšcžečni w Budyschinje a płaczi šchtwortlětnje 2.— hr. s portom.

18. njedž. po šwj. Trojizy.

Math. 20, 20 28.

My wschitzy stejimy w bėdženju a wojowanju tuteho žiwjenja a mamy kóždy šwoje džělo, šwoje nadžije a šwój wotkńjeny kónz. Ale kajta šrudoba a kajta štrózele husto s jěnym dobom do domu šacžahnu, hdyž dyrbimy šebi prajicž: našče džělo, našče škutkowanje a prózowanje bė podarmo! A njedyrbimy husto tak prajicž? Njeje žiwjenje kóždeho čłowjeka polne wschelatich wobčežnosćow? Šelko nješow a žalosćow ma tak někotry čžerpicž a šnješć, přjedy hač móže šwoje džělo škónčicž a šwoju špróznju hłowu k nóżnemu wotpoczńitej položicž. Ty wudowa, kotraž šy šrudna šemrěža šwojeho mandželskeho dla, wy štaršči, kiž šichi rowje lubeho džěšća płacacže, njedyrbicže wy škoržicž: wscha našcha lubosć, wscha pomož lěkarja bė podarmo, Bóh tón šnješ je nam to našlubšče wsal, šchtož mě jachmy? Ale to naššrudnišče by tola to bylo, hdy by čłowjek w hodžinje šwojeje šmjercže šebi prajicž dyrbjal: moje žyle žiwjenje bė podarmo, šchetož ja šym šo pschezo a wschudžom a wschědnje pschecžimo Bohu a pschecžimo šwojim šobucžłowjekam čžěžko pschěhrěšchil! Šak budu ja psched Bohom wobštacž móž? Šehodla wukńcže a modlěže šo! Čžecže wy jinu k lěwizy teho šnješa štejerč a jeho šlowo šlyšhecž: „Džicže přecž wote mije, wy šaklecži, do wěčneho wohenja, kotryž pschihotowany je čžertej a jeho jandželam? Ja šym šwoje žiwjenje woprowal, ale to bė ša tebe psches tvojju winu podarmo?“ Šehodla šedžubuj na to, šchto tón šnješ tebi praji: „To njeje wola psched Bohom w njebjěšach, šo by jedyn wot tych čłowjekow šhubjěny byl.“ „Šlej ja šteju psched durjemi a škapam, jeli šo šchto mój

šlěš budu šlyšhecž a te durje wotewricž, k temu budu šańcž a s nim wječžerjecž a wón se mnu. Šchtož pschewinje, temu budu ja dacž, šo by se mnu na mojim stole šedžil, runje jako ja tež pschewinyl šym a šym šo šydnyl s mojim Wótžom na jeho stol.“ Š Jesuřom na jeho stole šedžicž, to bė to, šchtož Šalome, ta macž tych džěčži Šebedejowych, ša šwojeju šymow, teju wučownikow Jakuba a Jana, wot teho šnješa žada. Š Jesuřom na jeho stole šedžicž, to dyrbi žadanje kóždeho šchěšćijana byčž. Ale tutón wotkńjeny kónz dozpicž, to njeje lohke. Šenož temu, šchtož pschewinje, budu tón šnješ dacž, šo by s nim na jeho stole šedžal. Šesuř šwojim wučownikam a tež nani we našchim tekšče praji: Šenož tón pucž k njebjěšam namaka, kiž

1. tón hórki šheluch pije, kotryž je našch Šbóžnik piš,
2. kiž w lubosći šwojemu bližšchemu šluži.

1. Šesuř horje do Šerufalema čžehnjěšče a wsal k šebi tych dwanaće wučownikow wošebje na pucž a džěšče k nim: „Šlejče, my čžehnjemy horje do Šerufalema, a čłowjeka šym budu wschšchim měšchikam a pišmatwucžěnym podaty, a woni budža jeho k šmjercži wotkńdžicž, a budža jeho podacž póhanam k šměčej, šostanju a šchizowanju, a na ščecži džěni budu wón šako štanycž.“ To dyrbjěšče Šchryštuř čžerpicž a k šwojej krahnosći šańcž. To bė pucž teho šnješa a to je tež pucž jeho wučownikow, pschetož wučownik njeje psches šwojeho mišchtra. — W našchim tekšče čžitamy: „Šesuř džěšče: móžecže wy tón šheluch picž, kotryž ja picž budu, a šo dacž šchěčicž s tej šchěčěnižu, s kotrejž ja šchčěny budu? Woni džachu k njemu: Šaj, my móžemy.“ Ale šu woni potom to šlubjenje džerželi? We šahrodže Šethšemane šu woni prajili: „A hdy bychmy s tobu wumrjecž dyrbjeli, njechamy my čže šapřecž.“ Ale jenu hodžinu

poslušného, jako nepschecželjo teho Anjesa pschindžechu, s mjeczemi a se žerdžami jeho jimacž, dha čeknychu wschitzy wuczownizy, wopuschcziwšchi jeho. Woni to hischeže njesroschnichu, sčto to reka: kcheluch teho Anjesa picž. Sčzerpliwosčž a poniznosčž teho Anjesa jim hischeže pobrachuje. Woni bčchu žebi myšliti, so budže Jesuž Israelske herbstivo sažo postajicž, a so budže wón jim te přenje městina w tutym kralestwoje dacž. Dasse, jako bč Jesuž kschizomany a pohrjebany, woni wěrnosčž teho žłowa teho Anjesa spósnachu: „Wóž kcheluch dyrbicže wy picž a s tej kschczeni- nizu, s kotrejž ja kschczeny budu, dyrbicže wy kschczeni bčž.“ Nětko woni tež pósnachu, so w tajkim čzerpjenju wulke žohnowa- nje leži. Nětko móže žwjaty žaposthol Pawol wjekele spěwacž: „Smy ras pač džěči, dha žmy my tež herbojo, a wšo herbojo Boži a žobuherbojo Khrystužowi, je-li so s nim žobuczerpiny, so bčchmy tež s nim žobu pschekražnjeni byli.“ A w ličeže na Žhimoteja spěwa: „Je-li so my s nim wumrjemy, dha s nim tež živi budžemy, — je-li so my pscheczerpiny, dha budžemy tež s nim knježicž.“ Duž budžeže tež wy sčzerpliwí w žwojim čzer- pjenju! Ach poručž, Bohu žwěru žwój pucž a žrudobu a wopomí s prawej wěru: Wóž knježi na njebju, wón lóft a wětry wodži, tež wschitke mróčeje, pucž, po kotrymž žo kžodži, tym žwojim žjewicž wě. Sčtož čžini Wóž, wšeho dobre je. Žedyn kschescžijan njemóže bjes kschiza bčž. Žehodla bčžmy psches wob- stajnu sčzerpliwosčž na to bčženje, kotrejž nam je přjódt stajene, a pohladajmy na Jesuža, kiž je spocžatł a kónž teje wěry, kiž na město žebi přjódtstajezeho wjekele swižy kschiz, njerodžiwšchi wo hanibu, a je žo žydnyl k prawizy na Boži stol. — Haj, psches čzerpjenje te kražnosčži, to je tón pucž do njebjeskeho kralestwa. Ženož tón pucž k njebjesam namaka, kiž tón hórki kcheluch pije, kotryž je našč Šbóžnik pil, a kiž

2. w lubosčži žwojemu bližšchemu žłuzi. — Žako čži džekacžo próstwu maczerje tych džěči Žebedejowych žlyšchachu, roshněwachu woni žo na teju dweju bratrow. Ale Jesuž sa- wola jich k žebi a džěche: Wž wěčeže, so žěrsčtojo tych ludow na nich knježa, a čži wulzy maju žwoju móž na nich. Žak pač nje- dyrbi bjes wami bčž, ale, čže-li sčto bjes wami móžny bčž, tón budž wasch žłuzobnik. A sčtož bjes wami čže wóžebnišchi bčž, tón budž wasch wotrocžł. Kunje jako čžłowjeł žyn njebč pschischol, so by žebi dał žłuzicž, ale so by wón žłuzil a dał žwoje žiwjenje k wumóženju sa jich wjele. Nježlyšchiny s tu- tych žłowow to naponinanje: lubuježe žo, jedyn teho drugeho! Haj, ty dyrbišch žwojeho bližšcheho lubowacž jako žam žo. Ale čžinišch to? Sčtož žwojeho bližšcheho njelubuje, sčtož žwojemu bližšchemu w lubosčži nježłuzi, tón nima tež wopravdžitu lu- bosčž k Bohu we wutrobje. Sdžž žu někosi mjes wami, kotřž wulku žwóžbu maju, waž tón Anjes w tutej hodžinje žo pra- sčha: lubuješch ty žwojich najbližšchich, s kotrymž žy psches žwjašł pschecželstwa žjednocženy? Žwojeju starsčeju, žy ty žimaj pschezo wjekele čžiniš? Žwojich bratrow, žy ty pschezo s nimi mčr džeržal? Žwoju mandželsku, žy ty pschezo s nej we pschesjednosčži živy? Abo hdyž žu tajžy mjes wami, kóšřž steja žamlutzy w žwěčeže, waž tón Anjes žo prasčha: žy ty žaneho čžłowjeka, žaneho jenicžkeho namakał, kotremuž by ty lubosčž wopokasacž mohł? Žaneho žrudneho, kotrehož by ty žroschłowacž mohł, žaneho žhoreho a kžudeho, kotremuž by ty w nuyš pom- hacž mohł? Abo žy bohaty, kiž masch wjele džělacžerjow, lubu- jesch ty jich? „Čže-li sčto bjes wami móžny bčž, tón budž wasch žłuzobnik, a sčtož bjes wami čže wóžebnišchi bčž, tón budž wasch wotrocžł.“ Wóž tón Anjes ma tych žwojich lubo. Wón je žwojeho lubeho jenicžkeho narodženeho žyna na žwět póžłal, hřěšnikow šbóžnych čžinicž. A Khrystuž njeje pschischol, so by žebi dał žłuzicž, ale so by wón žłuzil a dał žwoje ži-

wjenje k wumóženju sa jich wjele. Žajta lubosčž Boža a jeho žyna Jesom Khrysta! S kóždy budž teje myšle, jako Jesuž Khrystuž tež bčšche. Žo čžemy s našcheho tekstá wufnyčž. Budžče sčzerpliwí w čzerpjenjach a lubuježe žo bjes wami, jedyn teho drugeho, to je pucž k njebjesam. S Anježe, daž, so bčchmy žunu tutón wotřnjeny kónž dozřili, so njebčchmy po- darmo živi byli. Šamjeň.

Žyrkej a stat.

Njech je tež tu žapřhane, sčtož „Sozialistischer Erzähler“ w žwojim čžisłe 15. junija tuteho lěta w nastawku wo wulko- statnym schulskim žakonju wosřewja. Dopřkowac — je wucžer — hóršchi žo žara na to, so nacžisł žakonja sa kschescžijanstu schulu wšchě wrota a durje wotewřja a so skoro njemóžnu sčžint žwětowu schulu. Škóncžejó wužžpa žwoje roshorjenje je žłowami: „Želi-so žo nacžisł žakonja tajki abo podobny pschi- wosřuje, pschivolamy my našchemu nje-pschecželej: „Tandem vicisti Galilae!“ — Tute pošlednje žłowa žu te, kotrejž je dyrbial romški wot kschescžijansteje wěry wotpadnjeny kšěžor Žulian nrějo wutwolacž: „Dha žy ty tola dobył, ty Galilejski!“ to reka, ty Jesužo Khrystužo s Galilejskeje. Žulian reka teho dla w stawisnach „Žulian Apóstata“, t. r. Žulian tón wot- padnik. — A to žłowo „nje-pschecžel“, sčto ma wono na žebi? Že to Jesuž Khryst žam mčnjeny? —

„Že to ta nowa, žwět a ludž wobšbožaza a wužwobodža- za morala?“ tak žo prasčesch, hdyž čžitasch tasle a napřžma, kotrejž žo pschi jeny wokolocžahanju po hažach Neuköllna (Žarlinškeho pschedněsta) psches město noschachu. Wobdžěli žo na čžahu na 2 000 abo 2 500 ludži, mjes nimi dvě třecžinje džěči. S tutym wustupom dyrbjesche žo tón tak njenowany „Čžerwjeny tydžer“ škóncžicž. Tutón bu wuhotowany, so bčchu sa žwětowu schulu pschiwiska dobyli. Na nim wobdžělichu žo wšchě šti partije lěweje strony. Na taslach móžešche něk čžitacž napřžma kaž: „Staršchi, wužwobodžče naš wot nabožneho roš- wucžowanja!“ „Wž žadamy žebi sozialistických wucžerjow!“ „Přecž s Žotsdamškim duchom!“ Žo wsčhał je wšcho hischeže k dorosumjenju. Ale čžitasche tam tež napřžma kaž: „Wěrne a najwyschšchich pocžinkow polne žimjenje je to, kotrejž je bjes Boha a čžerta!“ „Přtaj noweho ducha, a sacžer to stare šle!“ „Žole žadanje pschijnježe tebi šbožo, niz pač biblija!“ „Ža jene čžlo- wjestwo bjes Boha!“ „Dajče tym džěčatkam k nam pschincž do žwětneje schule!“ — Žo prawom dyrbial žebi kóždy tajkele a podobne namjety s nowinow wurešacž a sa schpihel tyknyčž, so by je kóždy džer psched woczomaj mčł a wjedžal, wotkal tutón tajki nomotarski wčtr duje a hđže naš, našch lud, wóžebje našche džěči sacžericž čže. Wóžebje žu tajke wureški dobre, so je tym psched wocži džeržimny, kotřž tež pola naš sa tutu žwětowu schulu bjes Boha wulke žłowa rěča.

S bliska a s dalosa.

S Borščiz. Gustav Adolfske pobocžne towaršstwo sa Budž- schin a wokolnosčž žwój lětny žwojedžer njedželu, 25. 9. w našchim Božim domje žwojčži, popoldnju w ½3 hodž. směje knjes faracž Wicžas s Wóžlinka žerbške žwojedženske přědowanje a w 4 hodž. ewangelski duchowny s Rumburka w Čžechach rošprawu wo žoh- nowanjach a nuyšch ewangelskich wčtrbratrow w rošpróschenu. Š temu žo — tež w žyrkwi — lětna žłowna šhromadžisna po- bocžneho Gustav-Adolfskeho towaršstwa pschisamkne, s narěču pschedžydy, s lětnej rošprawu, s lětnym šlicžbowanjom a s wól- bami. Wschitzy pschecželjo s Boha požohnowaneho džěka lubosčže

na evangelskich wěrybratrach w rospróščenju tež se křesćanskich wozadow žu k temu wutrobne witani.

W **Budyschinje** seńdu žo evangelsky křesćanský duchowni schůwotk, 6. oktobra, popoldnju w 3 hodž. w Sěrbskim Domje k nashusťemu pobjedzenju křesćanske předařsteje konferenzy.

W **Retlitzach** je dženska tydzenja poboczne Gustav-Abdolfowe towarštwu Lubijskeho wokrješa žwój lětny žwjedžen žwjeczilo. A to bě rjany, žohnowany žwjedžen! Bóh daj, žo wuřyte žymjo dobre plody křesćanskaje bratrowskeje lubosće runje kaž wěsteje, wješejeje evangelskeje wěry a žwěry pschinježe! Wuřywane bu dobre žymjo w Božim domje na žwjedzenskej Božej službě kaž na žwjedzenskej shromadžisnje. Bože njebo witaske žlónčnje a čistojasne pscheczelow Gustav-Abdolfowe towarštwu, jako w 1/23 hodž. swony žwjedzensku Božu službu jaswonichu. Njebě to přenja! Dopoldnja bě křesćanska wozada hižo s předowanjom wozadneho fararja žwjedzensku Božu službu džeržala a pschi tym staru snatu darniwosć a woporniwosć evangelskich Sěrbow wopokasala, bu pschi žyrkwinskich durjach 371 hriwnow nasbėranych. Tež džěczi pschewjeczichu hižo dopoldnja s džěczi kemschenjom s wozadu žwjedžen žobu, nawdawšchi pschi tym 15,60 hr. Tola tež popoldnju shromadžowachu žo s nutrnyimi s wozady, s bliska a s daloka sažo žwěrní Sěrba w krašnyim Božim domje. Szwjedženski předař, kn. duchowny Müller-Budyschski sbudžowaske a sahorjeske kemscherjow, žo složu na 46. psalm, k jenemu wješelemu, křutnemu rošřudnemu wuřnacžu, kotrež wuprajicž dyrbi mōž kōždy evangelski křesćan s tym křótkim: „Dha wšchať tola!“ „Dha wšchať tola sa ewangelion do boja! Dha wšchať tola Bohu k česći.“ So by schitaj ewangelion, to žada žebi čaš sa naž evangelskich stracha polny. Njesteji tola pscheczito ewangelionej jenož žwětamudrosć, kotraž wšcho duchowne přěje a jenož to žwětne a sachodne snaje, nam, kiž s evangelskeje wěry jeneho Luthera, hrosy tež strach se žamžneje strony, s kotrejež Lutherej a wšchěm evangelskim reformatoram hrožeske: s Roma. Šedžbujmy na snamjenja, kotrež nam nasch čaš dawta, tež tu pola naž, my to spōsnajemy, tola pať žo njestrōžimy, ale s rošřudnym: „Dha wšchať tola!“ s nowa ewangelionej pschistupimy. Tajku wěru a žwěru evangelsku wučža naž naschi evangelsky wěrybratřja w rospróščenju, we přjedawškej Awstrijkej, w Ruskej, Bólskej, pschi rańschim morju. Ewangselsky duchowni a wozadni běchu tam žwěrní hačž do žmjercže, sa 50 morjenskich evangelskich duchownych pschewjeczichu tam pomniť. Žim pomhačž w jich nusy, je nam žwjata winowatosć, žami twjerdže stacž k ewangelionej, je nam wěrnemu sbožu tu a k šbōžnosći junu! A tutym evangelskim žlowam bě šawod dať Lutherowy wulki křerlusch: „Žedyn twjerdy hrōd je nasch Bóh žam!“ Žo nim doklincža w žwojej pschlednjeje schucžy. Žyrkwiny křor pschěhny s wuměškim spěwanjom žwjatocžnu nutrosć, a runje tať lubosny rjenje sanježy spěw schulskich džěczi, wobaj křoraj běschaj wōdženaj wot kn. kantora Schenka. Šlónčazu wōstajnu Božu službu džeržeske wozadni farar, šawodnu wozadni drubi duchowny. Boži dom wopušćesjejo woprowachu kemscherjo sa džělo Gustav-Abdolfowe towarštwu 564 hriwnow, k temu běchu hižo přjedy 50 hriwnow jako dať wozadneho dōschle, tať so kollektu 614 hr. wunježe. Na Božej službě wōbdžělischaj žo tež wozadneje wōjerškej towarštwje, s kotrymajž běchu hōscžo a džěl mlōdžiny w žwjedzenskim čažu do Božeho domu čahnyli. — Žo Božej službě wopyta jich wjele wōjnški pomniť sa padnjenskich, kotryž na rjanym měštnje pschew žyrkwuju dopomina na tyč, kotřiz tež žwěrní běchu hačž do žmjercže. — Šso na hospodliwej farje wōšchewiwšchi, seńdžechmy žo we „Winowej kiczi“ k žwjedzenskej shro-

madžisnje, kotruž pschewšyda poboczneho towarštwu, kn. primarius Wallenstein-Lubijski wōdžeske. Tež tu wustupi kn. kantor Schenk se žwojim wustojnym křorom a swježeli a pschěhny wutrobny, wōšebje se 23. psalmom a sažluži žebi šjatny džal, kotryž bu jemu kať wōbėmaj křoromaj wōšpjet wuprajeny. Wutrobny jimaške žwjedženski rěcžnik, kn. farar Gottlieb-Bodenbachski, kotryž rosprawjeske wo ewangelskej wězy w Čěškosłowackej, ju pokasaju jako herbštwu a nadawť nēmško-ewangelskeho luda. Pschewjedže naž s křótka psches stawimny ewangelskeje wěry we přjedawškej Čěškej wot Lutheroweho čaža hačž žem a wōšnamjeni nētežiske čažy na dwėmaj pschikladomaj. Bě to Rosendorf, tam bě farar žam 2 lěče s administratorom, to druhe bě ewangelska wozada Bodenbach-Deschen, hdžěž je žam s fararjom. Wōšebje malu wozadku Rosendorf spōsnachmy jako smužitnu, žwěrní wōjowarřku sa ewangelsku wěz. Psches dwě lěče wōšwrocžena, je žo smužika, žebi noweho fararja powōlacž, a wona kať mlōdy farar čzetaj žo hromadu na pučž do njewěšeho pschichoda šwěricž w dowěrje na Boha, w žwěrje k ewangelionej a w nadžiji na bratrowsku lubosć. Šisčesze wjele jara šajimazeho poda nam rěcžnik, njeje mōžno, tu wšcho naspomnicž, to jene pať njech tu njenaspomnjene njewōstanje. S rošpadnjem awstrijškeho wjerchowštwu rošpadny tež stara ewangelska žyrkej. S rošpadankow šhraba žo najprijōdny čěškosłowacka ewangelska žyrkej a wutwori žo sa žamostatnu, sabnyšchi pať winojteho džala Gustav-Abdolfowemu towarštwu, kotrež bě tež jej darniwje pomozne bylo. Žo nēčim šhrabachu žo tež ewangelsky Nēmžy a šjednocžichu žo do nēmškeje ewangelskeje žyrkwe w Čěškosłowackej, do njeje žluschu tež tu farar Gottlieb se žwojej wozadu, je to lutherška žyrkej s nēhdže 88 000 dušchemi w 57 wozadach, 22 pobocznych wozadach s 108 předařskimi měštnami. S tyč 3 500 000 Nēmžow, w Čěškosłowackej bydlažych je nēhdže 10. džěl ewangelski. Sa widomny džal dostu rěcžnik sa wozadu Rosendorf nahladny džěl žwjedženskich šbėřkow, mjenujžy 500 hriwnow žobu. Bě žo hišesze do tolerjow nasbėralo a psches pschewdawanje lopjeńkow nawdalo na 328 hr., tať so žo žwjedženski pjenes na 1 329 hriwnow na kōnzu šhromadžisny wōblieži. W tutej pschewpōložichu žo nimo teho hišesze šlicžbowanija, tehorunja bu wo dalschich podpjerach rošřudžene, mjes druhim bu druhe 500 hriwnow sa Hornju Schlesytsu postajenskich. Pschi tym bu hišesze tať nēkotre pominaže a sahorjaze žlowo rěcžane, wōšebje psches knjesa pschewšydu. Wōšebity pschewnoschť poda nam hišesze kn. stud. rada Ebeling-Lubijski, rosprawjejo wo pschlednjeje žlownej šhromadžisnje šakšeho Gustav-Abdolfoweho towarštwu w Freibergu. Šhonichmy wjele šajimazeho s džěla tuteho towarštwu, kotremuž s naschim pobocznyim Lubijskim žobu pschikluschamy. S pschlednim žlowom žwjedženskeho dnja wustupi wozadni farar, žo džakaju wšchěm tym, kiž běchu žo prōžowali wo to, so je žo žwjedžen tať rjenje poradžil, a napominajo k temu, so bychmy žo wo to postarali, so by to tať bohacže wuřywane žymjo dobru rolu namakalo we wutrobach, domach a wozadach a dobre plody nježlo, so bychmy byli a wōstali žwěrní, wěrní ewangelsky. — A tať žo džělachmy, rošřadžejo do wšchěch kōncžin, k Lubijskim, k Rosacžanskim a k druhim, dalschim a bližschim. Szwjedžen bě rjany. Bóh Njies je žo wšchemu dať derje radžadžicž. Njech žo tež s jeho pomozu to džělo Gustav-Abdolfoweho towarštwu k pomozu ewangelskim wěrybratřam a k schitaju ewangelskeje wěry a wučžy derje radži! Nad nami wšchěmi je, so žo to derje radži. My smějemy žami s teho wšcheho wulkeho žohnowanja, my pomhamy druhim a pomhamy žebi, wjedžo šjednocženi psches křuty šwjast teje jeneje na ewangelion wo Jesuku Šhrystužu šažōzeneje wěry s wěrybratřami, kotřiz křucže žwěrní steja we boju a tola paruja

na wjele, sčtož my tu hiščeze mamy, a s Bohom Anjesom kamym, kiž tym, kiž hwěrní su, da frónu dobhčza.

S Godzija. Sándženu njedželu ho Godzijski wojejski pomnik pošwjećzi. Wón je zyrkwi pschitwarjeny a hlada, kaž nascha zyrkej a wschě pomniki na kěrchowje a tež czi, kiž spody nich spja k ranju ke kraju hwětkla, nadžija a stawanja. Shtowany je s dobreho pěstowza po naczišku architektky Gessy s Draždžan wot firmy Frommherz Müllera tam a stajany wot rěšbarja Schmidta w Godziju. W hrjedža njes zyrkwinymaj swontny-maj stolpomaj dožaha hacž k wołtarnemu wołnu. Słowny džel pomnika, kiž wschitko wobkruježi, je kščiž a s wobaju bołow su te mjena tych 146 padnjemych s Godzijskeje wožady napikane. Tutón kščiž hwědeži wo tym, so su naschi lubi padnjeni, šhladujo k Sbožnikaj, do wójny cžahnyli a so je wón w šmjertnym bėdženju, hdyž nihto pschi nimi njebe, jim k pomogy stal. Šorkach stejitaj s trochu posbėhnjenymaj kšhidlomaj worjolaj. dopominajo na słowo psalmisty: „Kotšiz na teho Anjesa cžakaju, dostanu nowu móz, so s kšhidlami horje slecza jako hobleč.“ Worjolaj pschėdštajitaj nasch lud, kiž ho wěsčze jako sbėhnye, je-li so ho k Bohu wróczi. A potom naschi wojazy podarmo ryczejsku šmjercž pocžerpili njejsku. Želesny kščiž frónuje pomnik. Wschelazy njes naschimi padnjemy mi želesneho kščiža dostali njejsku. Šsmjertna kulka je jich prjedy trjehila. Me šakšuzili jón su, pschetož sčto je telko wopromal, kaž woni? Duž nětko jich wopomnjecze pomnikowy želesny kščiž debi. Napikamo na pomnik ksoje: 1. Šstojim we hwětowójnje padnjemych ryczerjam džakowna Godzijska wožada.“ 2. „Wy wumrjesčezje sa naž, hwěrní hacž do šmjercze“ a 3. (w šerbstej rěči) „Wjėkeleze ho, so su wasche mjena w njebjekach šapikane. Šuf. 10. 20.“ Wožebje lubo je wožadnym, so su mjena wschěch wožadnych padnjemych na pomniku, pschetož wšh, s kotrychž je jeno jedyn padnył, tola šame žaneho wožebiteho pomnika štajicž njemóža. Duž nětko žadny padnjemy bjes njeho njeje. Tež to ho wschěm lubi, so je na kěrchow a pschi zyrkwi stajeny. Šdže dha tajki pomnik bóle šlušcha, hacž tam? Tež we wójnje su rad padnjemych na šwjeczenej roli poškowali.

Pschi pošwjećzenju bė najprjedy Woža šlužba w zyrkwi. Šrėdowanje mějesche šaraš Šschizan, němste a krotšche šerbste, a wožada špėwasche, sčtož wožadnych wožebje hnujesche, tón šhėrlušch, kiž bė w bėhu wójny na kemschenju kóždemu padnjemy nenu špėwaka, šhėrlušch 507: „So wumrėcz dyrbju, to wėm wěsčze.“ Na to cžehnjesche na kěrchow, hdyž duchowny Boigt pomnik pošwjećzi. Tež pschi tym, kaž w zyrkwi, Godzijske šchulste džeczi pod nawjedowanjom šantora Belika špėwachu. Pomnik je pscha Godzijskeho kěrchowa, runjež je jednory, a na njón ho hlada, jako by wołtar byl a mala šwjatniza, kiž wurndženych špokoj a na rjeišču wěčnosčž pokasuje. Wóh šchituj nasch Woži dom a jeho nowy pschitwar, nasch wojejski pomnik!

Se Štróže pola Rakez. Žadny šwjedžen bu špožčený Šsymankež mandželskimaj tu w Štróži. Džen 17. septembra šwjecžejtaj šwój dejmantny kwaz, 60 lėtny mandželski jubilej. Šn. šaraš Šschizan-Rakežanski jeju domach požohnowa a pschinješy jimaj šbožopšchecze ewangelškeho krajneho konsistorštw. Mandželštaj štaj po duchu a cžele hiščeze štrowaj a cžitaj. Wóh luby knjes wobradž jimaj tež dale šlónčžny šwjatof žiwjenja.

W Bulczach poškowachmy 16. njedželu po šwj. Trojizy najštaršchu wožobu nascheje wožady na cžichim pohrjebnišchėžu. Marja šwudowjena Šėrkowa, macž nascheho hysšcheho šantora, bė 6. augusta šwoje 96. narodniny hiščeze šwjecžila. Wo mēkaz pošdžišcho wotwoła ju Wóh Anjes s tuteje cžaknosčž, psches kotruž bė dlėje hacž dolhe 96 lėt dróhowała. S nej wopusččzi naž šako jena dobra, šhwěrna kšchescžanska dušcha.

Naschu ewangelšku wėru wusnawanski šhėrlušch.

Słóž: Do jenoh' Woha wėrimy.

Do Woha, Wótza wėrimy,
Anjesa wschėhomóžneho!
Psches Woha šhwět je štworjeny,
Wóh Anjes wodži, šdžerzi wscho.
Wěčžne je joh' kraleštw!
Cžesčž da Bohu kšchescžansštw!

Do Jesom Šhryšta wėrimy,
Šbóžnika toh' šhwěrneho!
Psches njeho wěčžnje šbóžni šmy.
Wón nam doby džecžatštw,
Wumohl naž je wot šmjercze,
Šhwalba joni' do wěčžnosčž!

Do šwjatoh' ducha wėrimy,
Šrosčtarja najwšchšcheho!
Duch šwjecžzi dušche, wutrobny,
Wuštwobodži wot šleho.
S ducha džemy k žiwjenju!
Džak budž Dušej šwjatemu!

Budž šhwalba šwjatej Trojizy!
Wóh nam škala šboža je!
Psches Šsyna šbóžni, prawi šmy!
S ducha wscho je šwjecžene!
Boža šwjata Trojiza,
Nam je žórko bohatsšwa!

J. W.

Šistowanje. A.: Šschipóšnawacze, so nasche namoškwenje, tydženja pod „Žně“ wosšewjene, nusne, jara nusne. Njejsmy to hinał wocžakowali, ani wot Waš, ani wot žaneho, kotryž s wi-džazymaj wocžomaj a se šlyšchazymaj wuschomaj psches nasch cžak a pschede wschěm psches naschu Šakšu dže a na šnamjenja cžaka kėdžbuje. Šrajicze, so dyrbi tute namoškwenje do nowinow, do dženkow šerbškich a němškich. Šrawje macze, ale nad nami njeje, so šami tole do němškich nowinow wožebje šapóščeleny. Cžitaja tola Němžy porjadnje nasche šerbste nowiny a cžakopišy, je pschepytajo ša tym, hacž bychu něšcho namakali, sčtož móhli ras šako wužicž k agitaziji a šchėžowanju pschecžiwu Šserbam. Tu, to je nasche mēnjenje, namakaju pał něšcho, sčtož dyrbjeli tež wužicž, s nim najwjetšchu agitaziju cžinjo ša dobre kraja a luda, a to bóršy a prjedy hacž psche pošdže. To šame pał placzi wěšo Šserbam, so bychu tudy wuštwupili je štkom! A kał by bylo, bychu-li tu šerbšy ratarjo přeni byčž čyžli! Šnamjenja cžaka su wopravdže traschaze! A niž jeno to! Šschitajšnja kšchescžanskeje wėry to je, tu wuštwupicž s tajšim pomoznym štkom, a to dwojateje pschicžiny dla: Nusa, wulka nusa a potrebnosčž tu je, wjetšcha hacž to ratar a bur ju dowidži a — dowidžecž čže. Duž ma ho tu něšcho štačž. A to druhe: Ma ho tu něšcho špomóžne štačž, so by ho hóršchemu, šnadž šrudnemu hiščeze dowolało, sčtož šnadž budže ščėhwoł nusy na wschėdnym kšlėbje a wulšich, ša do-škody a šamóženje tał někotrehožtuli njepschimėrjenych. Duž, cžinčže Wy, šelkož Wam móžno, so by ho tał a hinał něšcho štało pola naž wot ratarštw, njech darmotne wotedacze, njech ša tuni pjenješ, a so ho to bóršy štanje. Š šchodže to njemóže ženje byčž, pschezo jenož k špomóženju.

Šistowanje. B. w B. ša 19. po Šr. — W. w Š. ša 20. po Šr.

Šamolwity redakšor: šaraš Šhrgacž w Wožacžach.